

Kapitel 3

Mørke. Det første han så var mørke.

Det var et total mørke der gjorde, at han ikke vidste om øjnene var åbne eller lukkede. Han anede ikke hvad der var op og ned. Han kunne mærke hans finger da den prikkede ham ved siden af øjet, men han kunne ikke se den.

Mørket opslugte alt.

Men han kunne høre noget bevæge sig omkring ham, med bløde, næsten stille bevægelser. Noget slimet strejfede hans arm og han for tilbage.

Han væltede eller snublede ikke. Han flød i det fri. Han baskede med armene og mærkede hvordan de skar gennem vand. Han var under havet! Men hvad lavede han der?

Og så var det som om hans hukommelse vendte tilbage. Det var næsten som om nogen havde hvisket hans navn, Cerberus, og så kom det hele flydende til ham.

Hans jagt efter Livets Kilde, der havde ledt ham til grotten med den. Hans kamp mod den unge drageridder med den blå drage, og så da en smuk kvinde havde stoppet deres kamp, netop som han skulle til at dræbe drageridderen. En kvinde der havde låst hans krop, så han ikke havde kunnet bevæge andet end øjnene. Og så havde hun fået jorden til at opsluge ham. Efter det havde alt været mørkt, men hendes stemme havde lydt i hans ører, indtil han faldt i søvn.

”Du har gjort meget slemt i dit liv, Cerberus, men din jagt efter magt er dog det værste. Guderne kan ikke tolerere sådan noget og som deres tjener, må jeg stoppe det. På grund af dig, må jeg fjerne al magi fra jordens overflade og lade de magiske

væsner og dig hvile til I bliver vækket igen. Stærk er jeg, men ikke nok til at fjerne magien for evigt.”

Han havde forsøgt at vride sig fri der og råbe i protest, men intet var sket. Han var låst fast.

”Jeg vil samle al magien i en enkelt ring og når den ring tages på, vil magien finde sig en hersker og alt det jeg forviser nu, vil vågne og virke igen. Det gælder også dig.

Selvom du er en slem person, er jeg ikke den der skal dømme dig for dine handlinger. Det vil jeg overlade til magiens hersker eller herskerinde.

Mens vi venter på denne uheldige person, vil vi begge sove. Du skal hvile på jordens dybeste sted og selv finde vej op. Mørket du vil være i er forræderisk, men bare rolig. Du vil ikke drukne. Du kan ånde under vandet, men så snart noget af dig vil røre den friske luft, vil magien ophøre og du skal klare dig selv.

Sov godt.”

Og så havde han sovet, indtil det øjeblik han vågnede. Det øjeblik nogen havde taget ringen på.

Kvinden havde ikke lydt som om hun ville hjælpe ham yderligere, end at informere ham en lille smule. Men på en eller anden forunderlig måde, havde han en følelse af hvad der var op og ned. Når han kom til overfladen, ville han blive under vandet indtil han kunne bunde og fra den ø han endte på, finde frem til magiens hersker.

Han måtte hen til den person og tage ringen. Personen ville kæmpe imod, så godt han nu kunne, men så ikke mere. Efter flere århundreder uden magi, ville personen ikke have en chance imod ham og hans kræfter. Han måtte bare have den ring.

Og selvom kvinden aldrig havde nævnt det, vidste han at der kun var én måde at få den på. Ved at dræbe dens nuværende ejer, uanset hvor personen måtte befinde sig i verden.

Han begyndte at baske med arme og ben, og steg langsomt opad.

Vinden blæste sne og is rundt udenfor grotten. Det var isende koldt, men temperaturen var ikke så kold, som den inde i grotten.

Grotten var dækket af is fra gulv til loft, og gemte på en meget speciel og uvurderlig skat.

Blæsten og det elendige vejrforhold havde i mange år holdt folk fra at bestige bjerget og da folk så begyndte på det, havde indgangen til grotten, været gemt så godt i vejen, at ingen nogensinde havde set det. Og havde man, ville man nok have fundet noget så magisk, at selv den mest hårdnakkede videnskabsmand måtte kysse gulvet i ærefrygt, mens han ville udtænke planer på at undersøge det hele.

Isen knirkede og en lille revne dukkede op. Den bredte sig som løbeild ned af den store isblok, som udgjorde det som port til grotten. Det knagede dybt fra isen, som pressede noget den og så med et brag, gav isen efter og knustes i utællelige stykker. Vand strømmede ud af den før lukkede indgang og videre ned af bjerget, hvor det hurtigt frøs til is igen og blev til en dødbringende rutsjebane. Et fald og man ville falde kurre ned af bjerget til sin død.

Først var der stilhed efter braget, og så begyndte nogen at hoste, så det gav genlyd i grotten.

Med vand op til livet, stod drageridderen Drake og hostede vand op, når han ikke trak vejret dybt og fyldte lungerne med

iskold luft. Hans hår var fyldt med istapper og hans fingre var isende hvide. Når han hostede, rystede hele hans krop og en gang imellem gik der en kuldegysning gennem ham.

Drake begyndte at svinge med armene for at få liv i dem og hoppede spjættende rundt, så tærne ikke følte som nogle isklumper.

Efter noget tid var det som om hans lemmer ikke længere var hæmmet af forfrysninger og han begyndte at vade rundt.

Der var vand over det hele, bortset fra ude ved grottens vægge, hvor der stadig var is. Grottens loft var dækket af fugt og glitrede i lyset fra noget ild længere henne, bag et sving.

Drake skyndte sig derover så godt han nu kunne og da han kom ud af svinget, så han Blåvinge stå længere fremme, dækket i is så kun hovedet var fremme. Nytteløs forsøgte den at smelte sneen med en flamme fra sit store gab, men fik kun noget is i loftet til at smelte og med et plask ramme vandet ved siden af Drake; koldt smeltevand oversprøjtede ham.

”Blåvinge,” sagde Drake og lagde beroligende hænderne på hver side af dragens ansigt. ”Så, så, så. Det skal nok gå. Lad mig prøve at få dig fri.”

Flere steder på isen der omgav dragen, var der huller ned til dens skælledede hud. Drake kravlede op på ryggen af dragen og med lidt besvær, fik han fisket et sværd, der havde siddet fast ved sadlen, op af hullet.

Forsigtigt for ikke at skade dragen, begyndte han at hugge i isen omkring dragens hoved. Blåvinge forholdt sig roligt mens dens herre arbejdede, og da drageridderen træt vaklede tilbage, med sværdet hængende i en slap atn, kunne den med sin flamme smelte isen væk.

Blåvinge strakte prøvende sine ben og foldede kløerne ind og ud. Loftpladsen var for lille til at den kunne sprede vingerne. Den fik samlet sin udmattede herre op og kravlede ud i det fri.

Den kolde, iltfattige bjergluft slog dem i møde, og Drake vågnede straks af sin døs. Han kiggede ud over bjergtoppene flere kilometer nede.

”Dette er virkelig det højeste bjerg i verdenen. Der er skyer heroppe.”

Han famlede ved sin ene sadeltaske og fandt en lang og ulden kappe frem. Da den var spændt fast ved halsen, trak han den tættere om sig. Med benene i stigbøjlen fik han Blåvinge til at lette og så flyve nedad.

Som luften blev rigere af ilt og varmere, kunne han tænke ordentligt.

I hans søvn havde han fået besøg af Euphemia og hun havde forklaret ham det hele. Han skulle sove indtil magien havde fundet sin hersker eller herskerinde. Når det skete ville han vågne og flyve herskeren til hjælp i kampen mod Cerberus.

”Jeg håber personen kan kæmpe,” mumlede Drake til sig selv.

Uanset hvad, ville han hjælpe personen. Han vidste af en eller anden grund hvor ringens ejer var og styrede dragen mod Nordvest, væk fra verdens tag.